

Ennen kaikki oli paremmin

Kun on tallustellut maan kamaralla jo kuudella eri vuosikymmenellä ja kahdella eri vuositu-hannellakin, alkaa asioihin löytyä vinkeää perspektiiviä.

Sanomattakin on selvää, että ennen kaikki oli paremmin. Kun presidenttinä oli Kekkonen, ei vaalien kanssa sekoiltu joka kuudes vuosi. Saksa oli jaettu kahtia, Reagan näytteli elämänsä roolia ja tulitikut valmistettiin Suomessa eikä pajatson pelaaminen alaikäisenä ollut rikos.

Maailma muuttuu niin rajusti, että välillä luulee näkevänsä unta. Kun tässä taannoin kävin rautakaupassa, oli sydänkohtaus hyvin lähellä. Vanhaan hyvään aikaan, kun neuvostojohtajat suutelivat suomalaispoliitikkoja poskille rautaesiripun armollisessa suojassa, rautakaupassa sai asioida rauhassa. Jos halusin vetäytyä hiljaisuuteen ja paikkaan, jossa ei toista ihmistä tapaa, suuntasin kulkuni rautakauppaan. Ruuvien ja mutterien täyttämien hyllykköjen välissä sai vaeltaa rauhassa kohtaamatta yhtäkään myyjää. Kukaan ei tullut kysymään mitään, ketään ei löytänyt mistään. Joskus joku yrmeä äijä saattoi vilahda hyllyjen välissä ja kadota näkyvistä kuin kiven alta yllätetty siira.

Nyt kaikki on toisin. Tuskin ehtii edes ällistyä siitä, mitä kaikkea tavaraa ihminen voi ylipäättään puutarhanhoidossa tarvita, kun myyjä on jo olkapään takana. Ennen saattoi jättää kaiken ostamatta kun ei löytänyt mitään, mutta nyt näppärät ja palvelualttiit myyjät löytävät puolestasi kaiken, jopa nekin tavarat joita et edes aikonut ostaa. Sama meno jatkuu maaliosastolla, joka ennen sentään vastasi Danten helvetin kuudetta piiriä.

Oi niitä aikoja, jolloin puusilmäinen myyjä sävytti maalin väärin ja koemaalauksen jälkeenkin väitti kahta eriväristä puupalaa samanvärisiksi. Kyllä se kuivuessa tummuu, tässä mitään virhettä ole tehty. Nyt tuo maali on kuivunut jo yli puoli vuosikymmentä, eikä se vielääkään ole niin tummaa kuin pitäisi, kiitos vain.

Vaan nyt maalitkin sävytetään huolella, kysytään sävyt monen kertaan, katsotaan koneelta, varmistetaan, ollaan ystävällisiä. Outoa käytöstä kaupassa, jossa kultainen ohjenuora menneinä vuosina oli se, että asiakas on aina väärässä.

Kun Alkon viinat siirrettiin pois tiskin takaa kivisilmäisten myyjien suojista asiakkaiden vapaasti hypisteltäviksi, jäin epätoivoisani odottamaan maailmanloppua. Mutta onneksi maailmassa on sentään jokin voima, joka estää maksavaa asiakasta saamasta liikaa palvelua.

Silloin, kun kaikki tuntuu täysin toivottomalta, marssin huonekaluliikkeeseen. Siellä kallis laatikosto myydään minulle lautakasana, jonka ko-

koamiseen tarvitaan vähintään kolme puuseppää. Ruuvi- ja lautakasan äärellä kuluttuja tietää taas oikean paikkansa.

Koskinen

Juha-Pekka Koskinen on päivisin it-alalla työskentelevä yöaikakirjoittaja